Ч. 174. Пятниця 18 (5) липня 1911. Рік XXI.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісімдесять перші роковини уродин Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа.

З горячим серцем витає цїла австро-угорска Монархія знов той день так важний, так памятний в історії сеї Монархії і єї народів. Досить лиш глянути ретроспективним оком в історию минулих лїт, щоби врозуміти зараз і вагу сего памятного дня. Коли новонароджене хлопятко звеселяло серце родичів, нїхто з народів габсбурґскої держави не предвиджував, навіть не прочував, що то хлопятко відограє колись так важну ролю в історії Монархії, ба й в історії не лиш цїлої Европи але навіть і цїлого людства. Тодї навіть нїхто й не гадав, що то хлопятко засяде колись на славнім престолї Габсбурґів. Колиж вісїмнайцять-лїтний молодець в бурливих часах обняв керму держави, тодї немов з розцьвітом єго житя зійшло і для Монархії весняне сонце. Буря зачала притихати і держава та єї народи зачали будити ся до нового житя. Кождий, хто знає історию австро-угорскої держави, мусить признати, що зі вступленєм на престол Є. Вел. Цїсаря Франц-Йосифа розпочала ся нова доба для сеї держави, що розпочало ся єї і єї народів відродженє.

Як поступало опісля то відродженє, які часи і події переживала від тої пори Монархія і єї народи під вітцївскою управою славно нам пануючого Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа, се було би злишним тут доказувати. Але про одну вельми характеристичну річ треба таки згадати.

Як всїлякі обставини і відносини окружаючі чоловіка впливають на єго особисту вдачу і характер, на єго ум і чувство, так на відворот особиста вдача і характер, ум і чувство поодинокого чоловіка можуть впливати і на цїле єго окруженє. Але то мусить бути чоловік незвичайний, велит духом, умом і серцем, котрий може і уміє без меча і всякого насильства покорити собі народи і підчинити своїй воли а тодї єго воля вибиває незатерте пятно і на розвитку народів. Таким велитом єсть якраз наймилостивійше нам панующий Цїсар Франц Йосиф а цїла Монархія в теперішнім єї видї то Єго дїло. Тому то славлять нашого Монарха не лиш свої але й чужі народи. Тому то так радістно обходять той день, що давпи житє Монарсї, принїс з ним і щастє для народів Монархії. Нехай же сей день поки житя нашого Монарха буде єго народам завсїгди так радістним як торжественним як завсїгди доси і длятого кличемо й ми з цїлого серця:

Єго Вел. Цїсар Франц Йосиф най живе! На многі лїта!

Вісти полїтичні.

Справа ческо-нїмецкої угоди. — Др. Крамарж про взаємини між Славянами.

Ческа праса народно-суспільна остро виступає против намірених переговорів в справі ческо нїмецкої угоди і взиває ческих послів, аби не виповнили нїякого жаданя Нїмців, лише щоби твердо стояли при тім, що Нїмці ма.

Старий Ґуд.

Кавказка леґенда — Всеволода Соловєва — з росийского.

В глубокім ярі, на березї бистрої Араґви, розложив ся осетиньский авл [1]). Зі всїх сторін закривають єго великаньскі гори, що кождої хвилї видають ся, немов би мали звалити ся і роздавити бідні саклї [2]).

А між тим минули віки — гори стояли непорушні і лиш часом, на їх далеких верхах, чути з авла їх глухий гуркіт. То бавить ся старий Ґуд в своїх недоступних висотах і кидає великаньскі груди снїгу в пропасть.

Деколи, коли добре розбавить ся, лучає ся, що скине снїгову груду і до самотного авла і засипле снїгом дві або три саклї. В такім случаю приневолені Осетинцї ужити всїх своїх сил, аби розкопати снїгову гору і освободити засипаних нею сусїдів, щоби не померли там з голоду.

На такі жарти позваляє собі тепер Ґуд дуже рідко; Осетинцї знають добре єго привички; старають ся нїчим єго не дразнити і відвернути від себе єго увагу.

Довгими зимовими вечерами, коли завіяні снїгом всї доріжки, коли просто нїчого не видко і з саклї не можна нї носа виставити, старпї з любостию розказують на науку молодим о штуках старого Ґуда, о пригодах тих сьмільчаків, котрі осьмілили ся непокоїти сильного духа на єго снїжнім версї.

Чоловік не може безкарно підглядїти гірского великана; не є він такий злий, але не допустить нїкого до себе: зведе з дороги, заведе у пропасть і засипле снїгом кождого зухвалого чоловіка.

Лиш мало з тих, котрі були у него у відвідинах, вернули до авла в добрім здоровлю. Майже всї погибли і хиба гірскі орли і сам Ґуд знають, на днї якої пропасти чи яру білїють їх кости.

Ті, що вернули, прийшли домів потомлені аж до півсмерти. Вів їх сильний дух, показав їм всї страхітя свого хмарного царства, але єго зачарованої палати і самого духа не удало ся нїкому побачити.

Але не нїкому! Підглянув єго Кортуро, але що тут діяло ся! Як вернув до авла, то лиш бурмотів, зійшов з розуму і від тої пори блукає ся неподібний вже до чоловіка. Колиб єго не накормили добрі люди, помер би Кортуро з голоду і на гадку не прийшло би єму, що треба їсти. Але як лиш погляне на гору Ґуд, цїлий затрясе ся, забурмоче, закричить, піна виступає єму на уста, а очи витріщені. Відтак починає утїкати, сим не знаючи куди і аж тодї задержить ся, коли ударить собою о яку саклю або дерево. Але хоч сила старого Ґуда незвичайна, то однако в своїм зачарованім гірскім царстві не свобідний він від горя і біди, як кождий бідний смертний чоловік.

І з ним стала ся раз зла григода, а о тім старі Осетинцї дуже радо люблять оповідати з напруженою увагою слухаючій молодежи.

* * *

Давно то стало ся, дуже давно. В авлї, в послїдній саклї, жила дуже бідна родина, муж і жінка. Були то люди молоді, працьовиті. Але хоч старали ся всїми силами, то однако лиш з трудом зарабляли на хлїб насущний. Не мали нїякої радости, аж остаточно Господь змилосердив ся над ними і післав їм утїху: народилась їм дочка. Назвали єї Ніною, а такої красавицї не було перед тим нї потім в цїлій Осетиї. Росла весела, здорова і з кождим днем ставала красшою. Кождий, хто на неї поглянув, не міг очий від неї відвернути.

Коли маленька Ніна вибігла на улицю а стрітив єї який подорожний з далекої землї, гірняк чи післанець, задержував ся, глядів на неї, любував ся нею, немов би був очарований і сльози єму в очах виступали. І найгірший, найлютїйший чоловік на вид єї краси відчував теплоту і нїжність. Серце в груди мимохіть затріпотало ся і згадало на найлїпші, найкрасші, найсолодші хвилї в житю. А кождий чоловік, нехай би був який небудь, мав в житю хоч одну таку хвилю.

— Нехай тебе Бог благословить, хороша дитино — шепче подорожний і ткне Нїнї в руку який подарунок.

ють насамперед покинути обструкцію в ческім соймі, а коли би помимо того прийшло до угодових переговорів, аби переговори не обмежали ся лише на саму Чехію, але розширили ся також на Мораву, Шлеск і Долїшну Австрию. — Подібно пише також ческа віденьска часопись, котра жадає, аби не забуто при угоді о віденьских Чехах.

Др. Крамарж підчас свого побуту в Одесї мав розмову з одним із співробітників часописи „Одескія Новостї". В часї розмови др. Крамарж торкнув ся чуток про вороже відношенє до росийских журналїстів в Сербії в часї з'їзду журналїстів в Білградї.

— Я поясняю собі сей трохи здержливий прием — говорив др. Крамарж — виключно внутрішними росийскими справами. Західні Славяни не можуть, розуміє ся, відносити ся байдужно до теперішних росийско-польских відносин. Так само як не можна рівнодушно відносити ся до відношеня Поляків Галичини до других Славян сего краю, так само не можна мирити ся з відношенєм росийских властий до Поляків. Кожда славяньска нация, що находить ся в роли угнетеної, неминуче викликує співчутє до себе з боку всіх Славян. Нам ясно, що відношенє до Поляків в Росиї викликує не змаганє зберегти або уліпшити свою власну національність або власну національну культуру, а є лише звістним механїчним тисненєм на другу нацию. Славяни розуміли би ще росийскі відносини до Поляків тодї, коли би Росиянам грозив економічний або культурний гніт з боку Поляків, они розуміли би ще репресиї против Поляків і їх культури в непольских провінциях, але они не розуміють репресиї там, де Поляки творять величезну більшість, де они є переважаючим елементом. Західний Славянин хотів би бачити в славяньстві втілене свободи, рівности й братерства.

Щож роблять західні Славяни для поліпшеня положеня своїх угнетених братів в Росиї?

— Они безсильні зробити щонебудь. Росия сама повинна лїчити свої внутрішні недуги. Кожде вмішане з нашого боку може лише викликати оклик: „Руки на бік, се не ваша справа!" І тому ми можемо бути лише нїмими сьвідками сего, що творить ся.

— А які найблизші задачі славяньского руху?

— Нашою найблизшою задачею є здійсненє нашої культурної артистично-промислової вистави в Празї, котрої отворенє проектує ся на 1914 або 1915 р. Задачею вистави — по можности як найповнїйше представити теперішний славяньский сьвіт у всіх проявах єго культурного, громадяньского і промислового житя. Приходить ся тут замітити, що смерть двох визначнїйших росийских славяньских дїячів Красовского і Володимірова принесла славяньскій справі велику шкоду, та все таки падати на дусї нам не слїд. Ми по давному будемо вести дальше справу зближеня з Росиєю.

Розмова звернула ся до альбаньского питаня і др. Крамарж замітив:

В щасливім порішеню альбаньского питаня заінтересований цїлий балканьский півостров, а особливо балканьскі Славяни, які щиро співчують геройскій боротьбі Альбанцїв за автономію. Я нїколи не мав надто високої думки про молодотурків. Они завсїгди богато говорять про свободу, а в дїйстности они від самого початку своєї полїтичної дїяльности безнастанно ведуть полїтику потурченя всего нетурецкого. Такі їх відносини не лише до Альбанцїв, котрим забороняють навіть рідну мову в школї, але й до Вірмен і др. Тепер они опинили ся в дуже небезпечнім положеню. Коли молодотурки лишать ся до кінця неуступчивими, то се неминуче викличе вмішанє держав і тоді молодотурки вкінци утратять свій престіж і будуть на довго скомпромітовані.

Новинки.

Львів, 17 серпня 1911.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував директора фабрики машин і вагонів в Сяноку, інжінїра Вячеслава Суховяка, звичайним професором на полїтехнїці.

— **Холєра у Відни.** Як вже з вчерашних депеш звістно, сконстатовано у Відни один случай азийскої холєри. Занедужала робітниця Альойзия Шенц на передмістю Фаворітен. Недужа сказала, що їла оногди виноград, котрий походив мабуть з Італїї або з полудневої Угорщини, де як звістно, минулого місяця панувала холєра. Пороблено всякі средства осторожности. Мужа і дїти занедужавшої а також дві сусїдні родини, разом 14 осіб, відокремлено і повіставлено під надзором лїкарским. Стан ізольованих поки що єсть зовсїм добрий, стан недужої трохи погіршив ся.

— **Смерть від удару рукою.** З Долини доносять, що перед кількома днями там в реставрациї Новий Сьвіт Кароль Лясота, муляр ударив рукою в лице Антона Мельника з такою силою, що сей на місци упав неживий. Случайного убийника відставлено до жандармскої команди, а тїло Мельника перевезено до трупарнї.

— **Убийство.** Угорске бюро кореспонденций не доносить: Лякерницкий помічник Людвик Ґец застрілив свого свояка, реставратора Домініка Куна, зранив смертельно єго 10-лїтного внука, та хотів єго жінку застрілити, але її вдало ся втекти. Відтак убийник вистрілив сам до себе, але лише легко зранив ся. Увязнено єго. В вязници він вибив шибу та кусниками скла завдав собі тяжкі рани.

— **Заборона ношеня** птащачих крил і хвостів на жіночих капелюхах. З днем 1 с. м. в стейтї Ню Джерзи став обовязувати закон, забороняючий жінкам носити на капелюхах крила і хвости птахів, остаючих під охороною. Право се буде переведене вельми строго і за перший случай переступленя єго жде кара 20 долярів.

— **Зелїзнича катастрофа.** В віддаленю чотирох верстов від Петербурга на стациї „Сортіровочная" московсько-віндавско-рибіньскої зелїзницї, маневручий поїзд зударив ся з особовим поїздом. Віднесло рани пять людий з зелїзничої служби та кілька вагонів ушкоджених.

— **Два загадочні трупи** виловлено сими днями в Солотвиньскій Бистрици і єсть підозріне, що хтось тих двох насамперед убив, а відтак вкинув до ріки. Одного з тих трупів знайдено в ріцї за Старими Богородчанами. На місци явила ся судово-лїкарска комісия і ствердила в кількох місцях заломанє лобини. Другого трупа знайдено в селї Стебнику так само з проваленою головою і з раною в тім місци як серце. Ствeрджено, що уби-

---

Нїна глядить, усьміхає ся, киває з легка головою, не відкидає подарунку і біжить з ним до вітця і матери.

Поволи, завдяки красї Нїни, являє ся в бідній саклї одно, друге, третє, являє ся достаток. Єї отець купив собі вкінци десять баранів.

* * *

Час минав а Нїна ставала чимраз красшою. Скріпли єї скорі ніжки і весною, коли сніг збіг з гір в видї бистрих, шумячих потоків а між скалами зазеленїли пасовища, пігнала батьківі барани в гори. Як маленьке сернятко лазила по скалах і нераз опинювала ся над небезпечними стрімкими стїнами і пропастями.

Однако маленька красавиця не боялася ся. Чула ся свобідною і веселою. Єї розкішні очка широко отвирали ся в одушевленя і глядїли довкола на величаву природу. Дитинні груди глубоко віддихали гірским воздухом. Тут також тоненьким дитинним голоском виспівувала перші ноти осетиньскої пісні...

І той срібний голосок зачув раз старий Ґуд в своїй великій високості. Почав наслухувати. Що то? Чи продерла ся нова струя чистої цїлющої води з камінного нутра, там далеко, в долинї і дзвонить, перескакуючи з каменя на камень?

Нї, не дзвонить то вода!

А може соловій розпливає ся весняним щастєм і муками, кличе свою дружину! Нї, то не соловій! Здаєть ся, що то людский голос.

„Але чи люди можуть так співати?" — подумав старий Ґуд.

Відсунув від себе хмари, склонив свою сїду голову і поглянув пронизуючим зором в долину, на далекі кінчини свого царства, звідки доносили ся ті дивні звуки. І побачив на скальнім виступі маленьку Нїну.

Опер ся могутними ліктями о камінні зломи і так довго сидів, довго глядів на неї не відриваючи очий. Нараз тихі сльози потекли по єго твердих лицях, текли по сувоях довгої сідої бороди, а спливаючи на камінє текли потоками аж до підніжя гір.

І говорили люди:

— Тепле весняне сонїшне проміне розтаяло лїд на самім вершку!

А тим сонїшним промінєм була краса Нїни, а гірским ледом — серце старого Ґуда, що перший раз розігріло ся незвістним доси чутєм.

* * *

І від тої хвилї залюбив ся сильний Ґуд в маленькій Нїнї, а так дуже єї полюбив, що лиш о нїй думав, лиш о неї старав ся. Пильнувати єї від рана до ночи, не відступити від неї нї на крок — було тепер єго звичайним занятєм. І то занятє розвеселило єго житє і дало єму богато нових утїх...

Коли вийшла Нїна в гори і хотїла дістати ся аж на сам верх, куди веде майже зовсїм скрита, небезпечна стежечка, та стежечка нараз вирівнувала ся їй під ногами, так що ішла майже як по гладкій підлозї.

Нараз стрімка скала заступила їй дорогу; але одна хвилинка — і камені самі від себе зложили ся у вигідні сходи. По тих сходах легко і свобідно, немов би єї хто держав, виходила на скалу, де простирав ся перед нею найрозкішнїйший вид.

Коли бігла по цвитучій луцї, то немовби єї хто ніс, бо єї маленькі ніжки ледве дотикали мягкої трави. А коли розбігли ся, побачила на два кроки перед собою глубоку, бездонну пропасть і чула, що не має вже сили задержати ся і хотїла зі страху крикнути — хвилька — а пропасть була вже за нею! Як єї перелетїла, хто єї переніс — не знає, але чує ся лиш свобідною і спокійною. Окружаючі скали повтаряють єї безжурний дитинний сьміх, єї дзвінкі пісні.

Радує ся глядячи на неї, любує ся нею старий Ґуд і шепче їй до ушка ніжні слова. Але она їх не чує. Їй лиш здаєть ся, що легкий, гірский вітрик шелестить довкола неї і перебирає кучері шовкового чорного волося, що розкішно окружає єї головку.

Коли Нїна вийде з своїми маленькими подругами рвати цвіти і траву, Ґуд вже коло неї. Невидимою рукою нарве найкрасших цьвітів, зівє з них пестрі, хороші китицї і поукладає під камінє.

Прийде Нїна — камінє перед нею розсипує ся, а пахучі цьвітки самі скачуть їй в руки.

(Дальше буде).

---

1) Село.
2) Хата.

тих, коли їм смерть зроблено, вкинено до води. Хто они і як називають ся, доси ще не удало ся вислїдити. Люди з сусїдних сторін розповідають, що дня 8 с. м. перед вечером чули якісь страшні крики взиваючі на поміч. Кількох цїкавих вийшло на гостинець і побачили може на кільометр далеко, як там товпила ся, мабуть била ся гурма людий. Видці бояли ся дальше іти і стояли якийсь час на гостинци. По хвили тоті що били ся, пішли як до Бистриці. Більше не можна було нічого розвідати. На місци злочину добачено слїди крови.

— В справі реставраций зелїзничих. Мінїстерство зелїзниць завізвало дирекциї зелїзниць державних і управи зелїзниць приватних, щоби звертали як найбільшу увагу на удержане чистоти в льокальностях реставрацийних на дворцях включно з кухнями і убікациями господарскими, а також на то, щоби в веденю реставраций приписи гігієни були строго виконувані.

— Самоубийство. У вязници при ул. Казимирівскій в т. зв. Бриґідках, відобрав собі житє через повішене 25-лїтний арештант Віктор Зельцштайн. Самоубийства доконав він в комірцї до купаня, а повісив ся на кратї. Причиною самоубийства була хороба нервова, котра Зельцштайна вже довше мучила.

— До відомости пп. пасїчників. Подаємо до відомости наших пасїчників, що ми увійшли в торговельні зносини прямо з ґросїстами - купцями меду-патоки, тому хто з наших пасїчників хотїв би продати свій мід, зволить: 1) Надіслати прібку меду (около чверть лїтри), 2) подати скількість заоферованого меду, 3) подати цїну, яку жадає за свій мід loco стация заладованя (всїляке торговане з гори виключене), 4) подати в якого цьвіту є мід, 5) подати опаковане (чи в бочках чи в бляшанім начиню) є заоферований мід і скілько жадаєте за опаковане, бо гуртівники опакованя не звертають. Так зладжені оферти просимо слати на адресу: Краєвий Союз молочарский в Стрию. — О. Нижанковский, Д. Сембратович.

— Загадочне самоубийство. В лїсі коло Гряди під Львовом селяни найшли трупа молодого чоловіка, що находив ся в станї цїлковитого розкладу. Над трупом стояла розпнята парасоля, а з боку лежали спалені папери і бритва. Здаєть ся, що чоловік той помер самоубийчою смертию, отроївшись, бо на єго тїлї не знайдено нїяких ушкоджень. Бритву видко приладив лише на випадок, якби отруя не дїлала. З останків недопаленої метрики відчитано імя Альберт де Малуя, а в кишени небіщика знайдено зелїзничий білет з Відня. Селяни пізнали в нїм молодого чоловіка, що перед пяти днями платив їм в коршмі в Бруховичах горівку, а котрого уважали питомцем духовної семинариї. Що було причиною єго траґічної смерти, доси не провірено.

— Ц. к. Рада шкільна краєва зачислила отсї книжки до шкільних книжок і дозволила їх уживати: 1) Ґеоґрафія для І. кляси середних шкіл. Написав Юліян Левицкий. У Львові 1911. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Цїна переплетеного примірника 1 К 50 сот. — 2) Дра Жиґмонта Самолевича Граматика латиньска для І. і ІІ. кл. шкіл ґімназияльних. Переложив Роман Цеглиньский. Четверте видане. Львів 1911. Накладом Руского Тов. Пед. — 3) Учебник аритметики для висших кляс шкіл середних. Написав Петро Огоновский. Часть І. Четверте, зовсїм перероблене видане. Львів 1911. Накладом автора.

— Тїло шевця Бачиньского. котрий, як то ми вже доносили, утопив ся недавно в Полтві на Замарстинові при ловленю дерева несеного водою, знайдено о кілька кільометрів від місця пригоди. Тїло лежало в намулї лицем до землї в перегнилім одїню і було вже на пів зігниле та поїджене щурами. На голові були слїди мабуть від удареня о якийсь твердий предмет. Трупа обмито карболем і привезено до трупарнї на Знесїню а пізнїйше умішено в домовині на кінци кладовища. На приказ прокураториї тїло буде без дальших судово-лїкарских оглядин похоронене а похороном заняла ся найблизша родина.

— Огнї. Ві второк вечером згоріла на Замарстинові шопа з сїном тамошного властителя реальности Николая Гуминяка. Огонь підложили мабуть якісь дїти, бо жандармерия ствердила, що безпосередно перед огнем вибігли із шопи якісь дїти. Шкода єсть досить значна, була однак обезпечена. — В суботу дня 12 с. м. згоріли на Фрайфельдї коло Чесанова чотири загороди разом зі всїм сегорічним збіжем. Шкода значна була в части обезпечена.

— Дрібні вісти. В Годовици коло Навариї вкрадено тамошному господареви Костьови Теперови пару коний з лошаком, вартости 320 кор. — Поліция арештувала Адольфа Залубского, посередника торговельного, котрий спроневірив на шкоду різника Вінкентия Прокопа 1200 кор. — Щезла без слїду служниця Настя Зворняківна, вийшовши ще в понедїлок рано з помешканя своєї службодательки Анни Шор, при ул. Боімів ч. 22. — Вкраденого індика свого пізнала панї А. Першхала, але вже зарізаного, у торговельницї Малки Бундової і відкупила від неї за 4 кор. — Селянин із Сорок, Сенько Кабат їхав так скоро ул. Жовківскою, що переїхав 14-лїтного Антона Росоловича і тяжко єго потовк. — На головнім дворци придержала поліция в понедїлок 13-лїтного ученика фризиерского Івана Петрова, котрий спроневіривши 30 кор. на шкоду свого службодателя, хотїв втечи до Ходорова і вже купив був туди білєт.

Телеґрами.

Відень 17 серпня. Стан здоровля робітницї, котра занедужала на холеру, єсть грізний але не безнадійний.

Ню-Йорк 17 серпня. До „New York Herald" доносять з Порт о Пренс: Новий президент републики зложив присягу. При актї тім не були присутні чужі посли. Посли одержали від своїх правительств інструкцию, щоби не узнавали нової адмінїстрациї, доки всї залягаючі довги держави Гаїті не будуть вирівнані.

Льондон 17 серпня. На стациї войсковій Адлершот пороблено великі приготовленя в цїли удержаня руху зелїзничого на случай страйку. Сконсиґновано всїх вояків, які були до розпорядимости. Говорять о 25.000. Подібні приготовленя пороблено в цїлій Анґлії, Шкотиї і Ірляндиї.

Льондон 17 серпня. Під конець вчерашного засїданя палати послів канцлєр скарбу Джордж заявив, що мінїстер торговлї відбув конференцию з представителями товариств зелїзничих і служби зелїзничої а службу ще раз запросив на вечер. Треба сподївати ся, що конфлїкт дасть ся залагодити.

Біярріц 17 серпня. Поет Ростанд мав пригоду підчас їзди самоїздом і зранив ся в голову і черево. Лїкарі припускають, що нема внутрішних покалїчень.

Курс львівский.

Дня 16-го серпня 1911.	Платять К с	Жадають К с.
І. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	690·—	698·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	448·—	455·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	555·—	561·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	525·—	535·—
ІІ. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	—.—
Банку гіпотечного 4½ прц. . .	99·—	99·70
4½% листи заст. Банку краєв. .	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·90	93·60
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	97·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ лїт.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	91·80	92·50
ІІІ. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·20	98·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·80	91·50
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	93·20	93·90
„ м. Львова 4% по 200 К .	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	95·—	105·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	71·—	77·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	48·50	54·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	72·—	78·—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	37·—	41·—
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·39
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок нїмецких	117·30	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).